

ПРОЛОГ

Хлопець знову спостерігав за нею.

Чотирнадцятирічна Еліс Роуз спробувала зосередитися на екзаменаційних питаннях, що лежали перед нею, але в голові в неї була зовсім не англійська: там був Елайджа. Вона відчувала його погляд, наче промінь на обличчі, відчувала його жар на щоці і знала, що шаріється.

«Еліс, зосередься!»

Наступне питання розмазалося під час копіювання, і їй довелося зіщулитися, щоб розібрати слова.

«Чарлз Діккенс часто обирає для персонажів імена, які пасують до їхнього характеру. Наведіть приклади й опишіть, чому ці імена пасують саме цим персонажам».

Еліс пожувала олівець, намагаючись згадати відповідь. Але вона не могла думати, поки за сусідньою партою сидів він, так близько, що можна було вдихнути його запах — хвойне мило та деревний дим. Багато запахів. Діккенс, Діккенс, та кого обходить той Чарлз Діккенс, і його Ніколас Ніклбі, і нудна англійська, коли на неї дивиться шикарний Елайджа Ленк? Боже, він *такий* красень — чорне волосся, сині очі. Очі Тоні Кертіса. Коли вона вперше побачила Елайджу, саме так і подумала: він страшенно схожий на Тоні Кертіса, вродливе обличчя якого сяє зі сторінок її улюблених журналів «Сучасний екран» та «Фотоплей».

Дівчина нахилила голову, волосся впало їй на обличчя, і вона крадькома кинула погляд крізь цю біляву завісу. Серце тьохнуло, коли вона збагнула, що це правда — він справді дивиться на неї, і не зневажливо, як інші хлопці в школі — ті злі хлопці, які змушують її почуватися недоумкуватою тухтійкою. Їхній глузливий шепіт завжди десь поза її слухом, надто вже тихий, щоб вона могла розібрати слова. Еліс знала, що вони перешіптуються про неї, бо й дивилися тоді просто на неї. Ці ж хлопці приліпили до її шафки картинку з коровою і нав'язливо мукали, якщо вона випадково торкалась одного з них, ідучи коридором. Однак Елайджа — він дивився на неї зовсім інакше. Палкими очима. Очима кінозірки.

Еліс повільно підняла голову й подивилася на нього: цього разу без захисту серпанку з волосся, визнаючи його погляд. Елайджа вже дописав екзаменаційну роботу, перегорнув її текстом униз, відклав олівець. Усю увагу він зосередив на ній, і дівчина ледве дихала, зачарована його поглядом.

«Я йому подобаюся. Знаю. Я йому подобаюся».

Вона підняла руку до шиї, до верхнього гудзика блузки. Пальці лишили на шкірі гарячий слід. Еліс подумала про те, як Тоні Кертіс дивився на Лану Тернер — від такого погляду в будь-якої дівчини заплітався язик і підгиналися коліна. За ним неодмінно мав іти поцілунок. Зображення на екрані завжди розмивається саме в цю мить. Для чого це робиться? Чому нечітким стає саме те, що найбільше хочеться побачити...

— Клас, час вийшов! Здавайте роботи, будь ласка.

Еліс знову повернулася до своєї парти, до нечітко надрукованого бланку екзаменаційної роботи, половина питань на якому лишилися без відповіді. О ні. Куди подівся час? Вона ж *знає* відповіді. Їй треба ще кілька хвилин...

— Еліс. Еліс!

Дівчина підняла очі й побачила простягнуту руку місіс Мері-везер.

— Ти мене не почула? Час здавати роботи.

— Але я...

— Жодних вибачень. Почни вже *слухати*, Еліс.

Учителька схопила її екзаменаційний листок і рушила далі поміж партами. Хоча Еліс і ледве чула шепіт дівчат за спиною, та знала, що пліткують вони про неї. Розвернулася й побачила їхні схилені голови, прикриті долонями роти, здавлене хихотіння. *«Еліс уміє читати по губах, не показуй, що ми говоримо про неї».*

Дехто з хлопців теж реготав, тицяючи в неї пальцями. З чого тут сміятися?

Еліс опустила очі й, на свій жах, побачила, що верхній гудзик блузки відвалився, широко розчахнувши комір.

Продзвенів дзвінок, оголошуючи кінець занятя.

Еліс підхопила свою шкільну сумку, притиснула її до грудей і вибігла з класу. Вона не наважувалася ні на кого подивитися, йшла не зупиняючись, схиливши голову, відчуваючи, як до горла підступають ридання. Рвонулася до вбиральні й замкнулась у кабінці. Заходили інші дівчата, сміялися, чепурилися перед дзеркалами, а Еліс ховалася за зачиненими дверима. Вона відчувала різні запахи їхніх парфумів, відчувала рух повітря щоразу, як відчинялися двері. Ці золоті дівчата, у новеньких светрах і кардиганах до пари... Вони ніколи не губили гудзиків, не приходили до школи в заношених спідницях і черевиках із картонними підошвами.

«Ідіть звідси. Будь ласка, ідіть звідси всі».

Нарешті двері припинили розчахуватися.

Еліс притиснулася до дверей кабінки, дослухаючись, чи не лишився хтось у туалеті. Коли визирнула в щілину, перед

дзеркалом нікого не було. Тільки тоді вона наважилася вийти з убиральні.

Коридор був так само порожній, на сьогодні всі розійшлися. Не лишилося нікого з її мучителів. Зіщулившись, наче захищаючись, дівчина йшла довгим коридором із побитими шафками та афішами танців на Гелловін — уже за два тижні. Танці, на які вона точно не піде. Приниження на вечірці минулого тижня досі пекло її і, певно, пектиме довіку. Дві години вона стояла під стіною сама, чекаючи, сподіваючись, що якийсь хлопець запросить її. Коли хлопець до неї нарешті підійшов, танці тут були ні до чого: він раптом склався у попереку і зблював їй на черевики. Більше ніяких танців. Еліс у цьому містечку всього лиш два місяці, але їй уже хочеться, щоб мати зібрала їхні речі й вони знову переїхали кудись, де можна почати спочатку. Де все нарешті буде інакше.

Тільки от цього ніколи не буде.

Еліс вийшла зі школи під осіннє сонце. Зігнулася над велосипедом, зосередилася на замку так, що не почула кроків. Тільки коли його тінь упала їй на обличчя, дівчина зрозуміла, що поряд із нею стоїть Елайджа.

— Привіт, Еліс.

Вона рвучко підвелася, велосипед упав на бік. Господи, яка вона дурапа. Як можна бути такою незграбною?

— Важкий був екзамен, правда ж?

Він говорив повільно й виразно. То була ще одна риса, яка їй дуже в Елайджі подобалася: на відміну від інших, його голос завжди був зрозумілий, чіткий. І він завжди показував їй свої вуста. «Він знає мою таємницю, — подумала вона. — І все одно хоче бути мені другом».

— Ти на всі питання відповіла? — запитав Елайджа.

Еліс нахилилася підняти велосипед.

— Я знала всі відповіді. Просто треба було більше часу.

Випроставшись, дівчина помітила, що погляд хлопця ковзнув до її блузки. До дірки, яку лишив зниклий ґудзик. Щоки в неї спалахнули, вона схрестила руки.

— У мене є шпилька, — сказав він.

— Що?

Елайджа дістав із кишені англійську шпильку.

— Я сам постійно гублю ґудзики. Це якось принизливо. Дозволь, я застібну.

Дівчина затримала подих, коли він потягнувся до її блузки. Їй ледве вдалося стримати тремтіння, коли його палець ковзнув під тканину, щоб застібнути шпильку. Вона запитала себе: «Чи він відчуває, як калатає моє серце? Чи знає, як мені паморочиться від його доторку?»

Елайджа на крок відступив, і Еліс змогла видихнути. Опустила очі: дірка тепер була скромно закрита.

— Так краще? — запитав хлопець.

— О. Так! — Дівчина замовкла, зібралася. Тоді з королівською гідністю мовила: — Дякую, Елайджо. Ти дуже уважний.

Промайнула мить. Десь каркали ворони, й осіннє листя яскравим полум'ям поглинало гілки над їхніми головами.

— Ти можеш де в чому мені допомогти, Еліс? — запитав Елайджа.

— У чому саме?

«Яка дурна відповідь. Треба було сказати: «Так! Так, я що завгодно для тебе зроблю, Елайджо Ленк».

— Я маю проект із біології. Мені для нього потрібен партнер, і я не знаю, кого ще попросити.

— Що за проект?

— Я тобі все покажу. Треба піти до мене додому.

До нього додому. Вона ніколи не була вдома у хлопця.

Еліс кивнула.

— Я тільки книжки додому занесу.

Елайджа зняв зі стійки свій велосипед. Майже так само побитий, як у неї — іржаві щитки, з сидіння відлущується вініл. Із цим старим велосипедом він подобався їй ще більше. «Ми справжня пара, — подумала вона. — Тоні Кертіс та я».

Спочатку вони заїхали додому до дівчини. Вона не запросила його зайти, надто вже соромилася обшарпаних меблів, фарби, що лускою відставала від стін. Тож просто забігла, кинула сумку з книгами на стіл у кухні й вибігла назад.

На жаль, братів пес, Дружок, вибіг за нею слідом. Саме коли вона зачиняла двері, з них викотилася чорно-біла пляма.

— Дружок! — заволала Еліс. — Ану повернися!

— Не дуже слухняний, так? — завважив Елайджа.

— Бо він дурний пес. Дружок!

Дворняга озирнувся на неї, махаючи хвостом, і потрюхикав дорогою геть.

— Не зважай, — сказала дівчина. — Повернеться, як нагуляється. — Вона сіла на велосипед. — То де ти живеш?

— Угорі, на Скайлайн-роуд. Ти там бувала?

— Ні.

— Треба доволі довго підніматися пагорбом. Як думаєш, витримаєш?

Еліс кивнула. «Я для тебе що завгодно зроблю».

Вони покотилися від її будинку. Дівчина сподівалася, що вони звернуть на Мейн-стрит, проїдуть повз кафе, у якому часто після школи збиралися діти — ставили музику на музичному автоматі, посьорбували содову. Вона подумала: «Вони побачать, як ми їдемо разом, і в дівчат щелепи повідпадають. Еліс їде із синьооким Елайджою».